

Actie op jaarcongres

Veel is nieuw tijdens het Jaarcongres van de Orde van Advocaten op 27 september in Bussum. Zo ontpopt de Orde zich als actiegroep, aangevoerd door deken Hendriksen.

Erik Jan Bolsius
Fotograaf: Gerhard van Roon

Landelijk deken Walter Hendriksen is vast van plan om actie te gaan voeren, want er moet een aantal politieke plannen van tafel. Ze bedreigen volgens hem de kwaliteit van de rechtspraak. Dus opent hij tijdens het jaarcongres van de Nederlandse Orde van Advocaten de aanval op het staatstoezicht, de verhoging van de griffierechten en de bezuinigingen op de gefinancierde rechtsbijstand. 'Recht is een recht', stelt de advocatenvoorman.

Hendriksen over het verfoeide staats-toezicht: 'Het controledenken walst over het individu heen. We moeten onbevreesd, onvervaard en onafhankelijk tegen de overheid kunnen optreden.' Over de financiële maatregelen van de overheid gaf Hendriksen aan dat de toegang tot het recht in gevaar is. 'Het kabinet klappt de paraplu dicht als het regent. Recht wordt een luxe.' Hij kijkt daarbij ook naar de rol van zijn vakgenoten. 'Ook advocaten moeten een steentje bijdragen door niet op de rechter in te zetten in

zaken en te streven naar een oplossing.' In de wandelgangen van het congres blijkt dat, alle actie ten spijt, veel hetzelfde is als elk jaar. Oude rot Wybe Taekema (71) heeft het zichtbaar naar zijn zin tijdens zijn veertigste congres. Hij begroet een dispuutsgenoot hier, een oude confrère daar en neemt en passant ook de laatste benodigde opleidingspunten mee. Een clubje leden van de Utrechtse Jonge Balie wil maar weinig loslaten over hoe zij het congres ervaren. 'Ons eigen jaarcongres wordt een stuk drukker bezocht', is hun enige kritiekpunt. Over het thema B the Best wordt gezegd: 'Misschien moet er volgend jaar een lid van de jonge balie meedenken.'

Leerzaam is het congres ook, dankzij de verschillende deelsessies die elk goed zijn voor een paar studiepunten. Het ministerie van Veiligheid en Justitie licht het programma Kwaliteit en Innovatie Rechtspraak (KEI) toe, over digitaal procederen. Het doel is om te komen tot een digitale, flexibele en eenvoudige basisprocedure in het civiele recht. De benodigde wetsvoorstellen voor deze ver-

andering komen *online* ter consultatie, met een uitdrukkelijk verzoek of ook de advocatuur wil reageren.

De stap van deze nogal technische deelsessie naar de presentatie van de vereniging van Familierechtadvocaten Scheidingsmediators (vFAS) kan niet groter zijn. De vooral grijze hoofden en dito pakken bij KEI spreken over de dagvaarding en het verzoekschrift in de digitale procedure. De jonge, in meerderheid vrouwelijke bezoekers van de vFAS-sessie krijgen een emotionele les in rekening houden met kinderen tijdens een scheidingsprocedure. Die les wordt gegeven door Villa Pinedo, de vereniging voor kinderen met gescheiden ouders. Het klemmende beroep van deze jongeren om echt rekening te houden met hun belangen, is volgens sommige advocaten aan de verkeerde partij gericht. Anderen zien duidelijk wel heil in dit verzoek. De vraag: 'Zijn jullie bereid mee te werken aan deze *wake-upcall* voor gescheiden ouders?' krijgt bijval.

Na de inhoudelijke deelsessies, het afvinken van de aanwezigheidslijst en

Met de klok mee: algemeen deken Walter Hendriksen reikt keurmerken aan specialisatieverenigingen uit.

Deelnemers aan het congres.

Deelsessies werden goed bezocht.

Discussie met (van links naar rechts) Wim Anker, Margo Trappenburg en Frank de Grave.

Thema van het congres: B the Best.

een snel drankje, volgt het klapstuk van het congres, de plenaire discussie. Discussieleider Paul van Liempt stelt dat advocaten er niet best vanaf komen in de publieke opinie. ‘Jullie kennis en vaardigheden zitten wel goed, maar er is een beeld van zelfverrijking ontstaan. Dat beeld komt niet alleen uit de media naar voren, maar ontstaat ook door ervaringen van consumenten met hoge facturen en onbegrepen kantoorkosten.’ Strafpleiter Wim Anker herkent dit en doet al 32 jaar zijn best om het imago van zijn beroep bij te stellen. ‘We zijn lezingen gaan geven in het hele land, twee keer per week. Ik denk dat we er al zo’n kleine vierduizend hebben gegeven. Overdag verdedig ik dus cliënten, en ’s avonds mezelf.’

Struisvogelei

Margo Trappenburg, lid van de Raad van Advies van de Orde, krijgt veel protest uit de zaal. Dit omdat ze stelt dat toezicht van buiten best voorstelbaar is. Dat baseert ze mede op een drie jaar oud verhaal uit het *Advocatenblad*, waarin advo-

caten volgens haar iets te makkelijk alle betrokkenheid bij de kredietcrisis van zich af praten. De zelfkritiek is te mager, zegt ze. Snel voegt ze eraan toe dat advocaten wel zichtbaar werken aan beter toezicht. Frank de Grave, uitgenodigd als voorzitter van de vereniging van medisch specialisten, maar aangesproken op zijn lidmaatschap van de Eerste Kamer, kan zich voorstellen dat overheidstoezicht lastig ligt. ‘Maar geef dan goede argumenten tegen dit voorstel, laat zien welke kwaliteit je biedt. Net als de medisch specialisten moeten jullie misschien een buitenstaander als voorzitter aanstellen. En zoek je bondgenoten. Een advocaat die praat over zijn eigen omzet is niet zo geloofwaardig.’

Advocaat Wim Anker verklaart mordicus tegen het staatstoezicht te zijn. ‘De arm van de overheid is lang genoeg, daar moet een stuk af.’ Bij het laten zien van zijn werk, in zijn toelichtingen op spraakmakende rechtszaken, kiest Anker altijd programma’s waar hij ruimte krijgt voor wat nuance. ‘Ik moet een struis-

vogelei kunnen leggen.’ De gebroeders Anker evalueren hun mediaoptredens ook altijd. ‘Daarom doe ik televisie en mijn broer radio.’ Hun kwaliteit proberen de Friese advocaten te waarborgen door onder andere wekelijks uitgebreide jurisprudentiebesprekingen te houden. ‘En ik loop een paar keer per jaar een dag mee met een ander kantoor, om in hun keuken te kijken en van collega’s te leren.’

Deken Hendriksen beaamt na afloop de opmerkingen van politicus De Grave. ‘We moeten laten zien wat we doen, maar daar zijn we in Den Haag al volop mee bezig.’ Of er volgend jaar weer een kort middagcongres komt, inclusief innovatief thema, laat hij afhangen van de evaluatie van ‘de consument’. De verzuchting van congrestitjer Wybe Taekema zal de insteek niet veranderen. Tijdens het afsluitende *walking dinner* denkt hij weemoedig aan de lange ordevergaderingen van vroeger. ‘De avond ervoor hielden we een groots feestmaal. Toen liepen we ook tijdens het diner, maar dan in polonaise over de tafels.’